

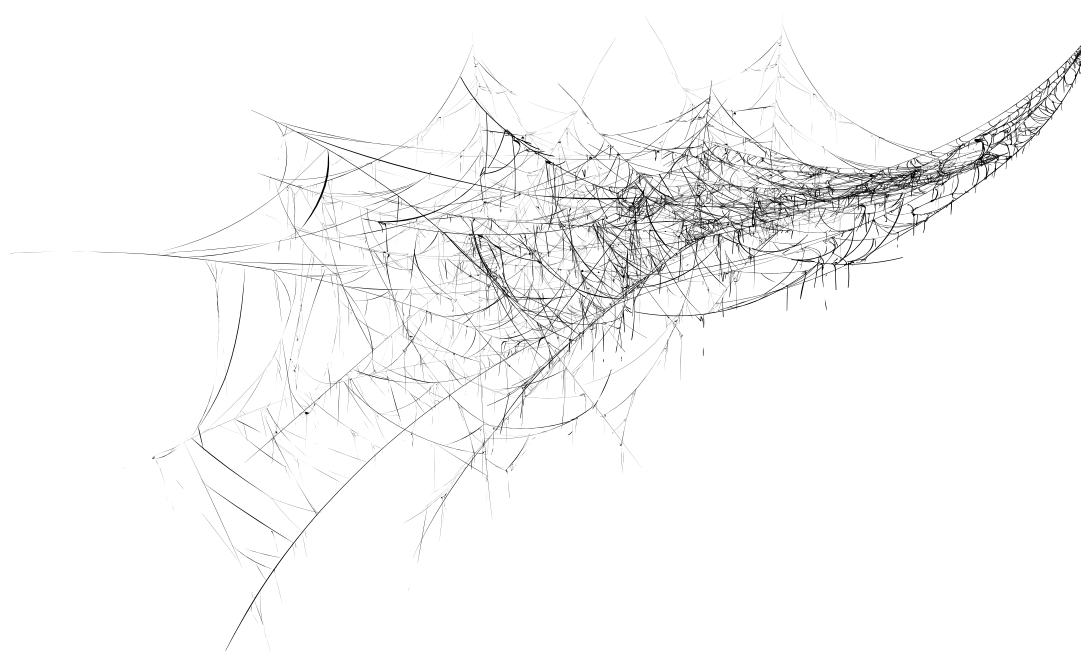
Х. Д. КАРАТЪН

ПРЕСЛЕДВАНЕТО
НА
АДЕЛАЙД

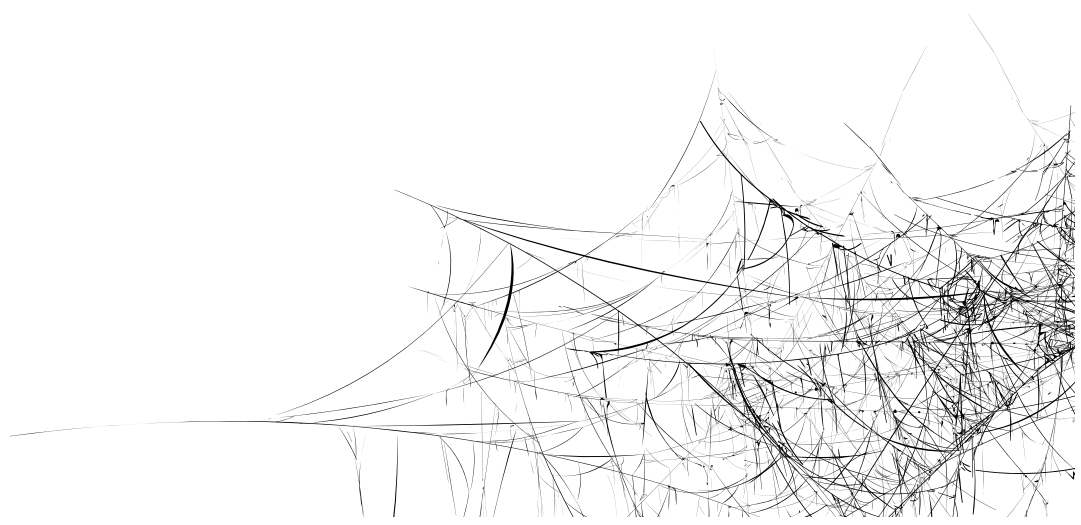
Превод от английски език
Габриела Кожухарова

 ciala

*На Аманда и Мей
Аз и Зейд сме вечно ваши.*

ПЛЕЙЛИСТ

Hish – Evil

So Below – Sway

Boy Epic – Dirty Mind

Croosh – Lost

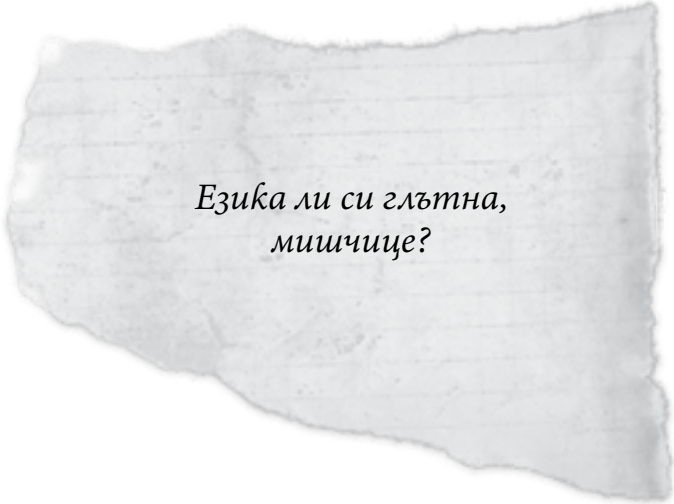
Vi – Victim

The Weeknd – Pretty

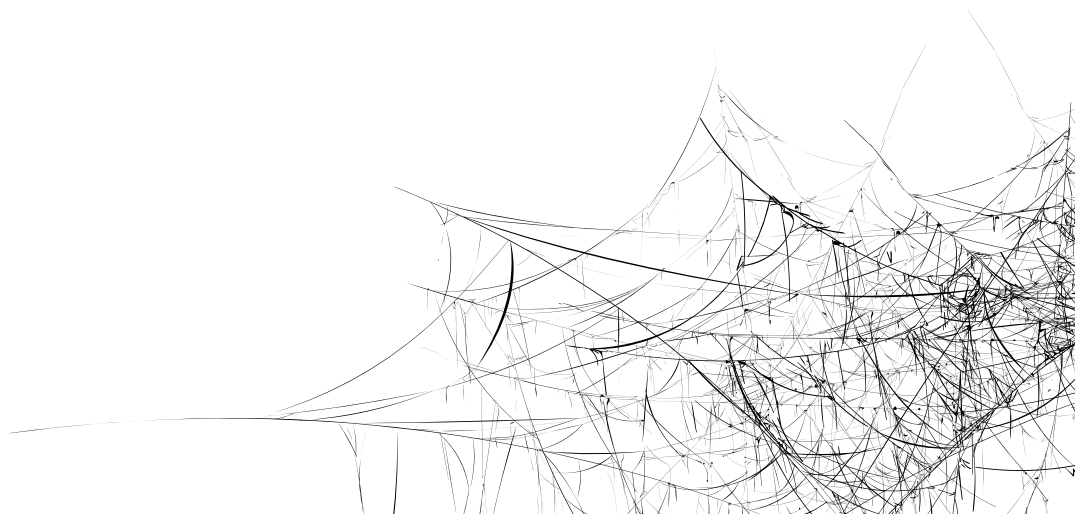
The Weeknd – Loft Music

Something Better – The Broken View

Play with Fire – Sam Tinnesz (feat. Yacht Money)

*Езика ли си глътна,
мишчице?*

ВАЖНО УТОЧНЕНИЕ

Никоя от тези конспирации не произтича от анти-семитизъм или „Кюанон“¹, а единствено от собственото ми извратено въображение, често срещани в медиите конспирации и многото окултни хоръри, които съм гледала с баща си, докато растях.

Книгата завършва с отворен финал. Съдържанието е много мрачно, със ситуации, включващи психоспусъци като липсващо или неясно заявено сексуално съгласие, графично насилие, трафик на хора, дебнене и преследване, трафик на деца, жертвоприношение на деца, споменаване на детска смърт и нецензурни сексуални сцени. Има още и специфични кинкове² като игра с оръжия, сомнофилия³, връзване и унижаване. Тази книга е била свалена заради тези предупреждения, но може да ги намерите в реवюта и на сайта ми. Чувствайте се свободни и да ми пишете. Психичното ви здраве е от значение.

¹ На англ. *QAnon* – крайнодясна конспиративна теория, възникнала през 2017 г., според която съществува обединение на сатанисти педофили, управляващо световна мрежа за трафик на деца, и че то крои заговор срещу тогавашния президент на САЩ Доналд Тръмп. – Б.р.

² *Kink* на англ. – ексцентрични сексуални занимания в леглото. – Б.р.

³ Синдром на Спящата красавица, парафилия при която сексуално удоволствие доставя събуждането на партньора с някакъв вид сексуална активност, може да включва и насилие. – Б.р.

ПРОЛОГ

Прозорците на къщата ми се разтрисат от силата, с която гръмотевицата проехтява в небесата. В галечината пада мълния и за няколко секунди грейва ослепителна светлина, която озарява мъжа, засанал пред прозореца ми. Стои там и наблюдава. Винаги ме наблюдава.

Всеки път минавам през едно и също. Сърцето ми прескача и после се разтуптява, дишането ми се учестява, а ръцете ми се изпотяват. Няма значение колко често го виждам – реакцията, която той успява да изтръгне от мен, е неизменна.

Страх.

И възбуда.

Не знам защо това ме възбужда. Нещо сигурно не ми е наред. Не е нормално във вените ми да бушува течна възбуда, оставяща тръпки подире си. Не е правилно в ума ми да се пръкват мисли, които по принцип изобщо не бива да ми хрумват.

Дали ме вижда в момента? Тънкият потник и щръкналите ми през плата зърна? Или късите ми панталонки, които едва покриват бедрата ми? Дали гледката му харесва?

Разбира се, че му харесва.

Нали затова ме наблюдава? Затова се връща всяка нощ и ме гледа все по-гръзко и похотливо, докато аз му отправям мълчаливо предизвикателство. Дано посмее да се доближи още и ми даде повод да забия нож в гърлото му.

Истината е, че ме е страх от него. Всъщност съм наравно ужасена.

Ала мъжът, който стои пред прозореца ми, ми вдъхва усещането, че седя в тъмна стая и единствената светлина идва от телевизора, на чийто екран върви хорър. Вцепеняващо е и най-голямото ми желание е да се скрия, но една отчетлива част от мен ме приковава на мястото и нарочно ме подлага на този ужас. Намира някаква тръпка в него.

Пак се спуска мрак и нейде далеч оттук удря мълния.

Дишам все по-учестено. Не мога да го видя, но той вижда мен.

Откъсвам очи от прозореца и се обръщам да погледна притъмнялата къща зад себе си – тресе ме параноята, че някак е успял да се промъкне вътре. Независимо колко дълбоки стават сенките в имението „Парсънс“, шахматният под някак все се вижда.

Наследих тази къща от баба си и дядо си. Те са построили триетажния викториански дом в началото на четиресетте години с цената на кръв, пот, сълзи и живота на петима строителни работници.

Според легендата – или по-скоро по думите на баба – в къщата избухнал пожар, който убил работниците, докато полагали основите. Не успях да намеря никакви статии за злощастното събитие, но от душите, които обитават имението, лъха отчаяние.

Баба все разправяше гръмки истории, които караха родителите ми да въртят очи от досада. Мама не вярваше на абсолютно нищо, което баба казваше, но аз си мисля, че просто не *искаше* да повярва.

Понякога чувам стъпки нощем. Може да са на призраците на работниците, загинали в трагичния пожар преди осемдесет години, а може и да са на сянката, която дебне пред къщата ми.

И ме наблюдава.

Винаги ме наблюдава.

ПЪРВА ГЛАВА

МАНИПУЛАТОРКАТА

Понякога ми идват много мрачни мисли за майка ми – мисли, които не бива да хрумват на никоя благоразумна гъщеря.

Но аз невинаги съм благоразумна.

– Държиш се безумно, Ади – сопва се мама по високоговорителя на телефона ми. Втрепенчавам се кръвнишки в него и отказвам да споря с нея. Тъй като не продумвам, тя въздиша шумно. Сбърчвам нос. Не ми го побира умът как тази жена вечно обвиняваше баба, че драматизира, а е сляпа за собствения си уклон към театралниченето. – Не си длъжна да *живееш* в къщата само защото баба ти и дядо ти ти я предадоха. Стара е и ще направиш услуга на всички в града, ако оставиш да я съборят.

Тупвам глава в облегалката, врътвам очи и се мъча да намеря някакви запаси от търпение, втъкани в зацапвания покрив на колата ми.

Как съм успяла да го изпръскам с кетчуп?

– Не съм длъжна и да не живея в нея само защото на *теб* не ти харесва – изтъквам сухо.

Майка ми е кучка. Чисто и просто. Винаги се е държала така, сякаш светът ѝ е крив, и нямам ни най-малка представа защо.

– Ще живееш на един час път от нас! Няма ли да ти е трудно да идваш да ни виждаш?

О, как въобще ще оцелея?

Убедена съм, че гинеколожката ми също работи на един час път от тук, но все пак се старая да я посещавам веднъж годишно. А тези посещения са много по-болезнени.

– Ами не – отвързвам, като натъртвам *не*-то. До гуша ми дойде от приказки. Търпението ми трае само шейсет секунди, когато говоря с майка си. Оттам наатък се уповавам само на волята си, а в момента нямам абсолютно никакво желание да влагам повече усилие в поддържането на този разговор.

Ако не е това, ще е друго. Тя винаги успява да намери за какво да се оплаква. Този път е изборът ми да живея в къщата, която баба и дядо ми завещаха. Израснах в имението „Парсънс“, докато тичах наред с призраците по коридорите и печех курабийки с баба. Имам топли спомени оттам – спомени, от които нямам никакво намерение да се отказвам само защото мама се дразнеше от баба.

Никога не съм разбирала напрежението помежду им, но когато пораснах и започнах да долавям язвителността и подмолните обиди на мама, нещата ми се изясниха.

Баба винаги е имала оптимистична, слънчева нагласа и гледеше на живота през розови очила. Постоянно се усмихваше и си тананикаше, докато мама все ругаеше с неизменната си намусена физиономия, сякаш очилата ѝ са се счупили в мига, в който баба ми я е изтласкала от вагината си. Не знам защо чепатият ѝ характер не е претърпял никакво развитие с годините – никога не са я възпитавали да бъде заядлива кучка.

Докато растях, майка ми и баща ми имаха къща само на километър и половина от „Парсънс“. Мама едва ме търпеше, затова прекарах по-голямата част от детството си в имението. Чак когато заминах за колежа, мама се изнесе на час път от града. Когато прекъснах следването си, се нанесох при нея, докато си стъпя на краката и писателската ми кариера потръгне.

А когато и това стана, реших да попътувам из страната, без да се установявам никъде за постоянно.

Баба почина преди около година и ми остави къщата

В завещанието си, но скръбта ме спираше да се нанесе в имението „Парсънс“. Досега.

Мама въздиша по телефона.

– Просто ми се иска да имаше повече амбиция от това да оставаш в града, в който си израснала, милчка. Направи нещо повече с живота си, вместо да вехнеш в тая къща като баба си. Не искам да станеш същата никаквица като нея.

Лицето ми се изкривява от злоба, а в гърдите ми забушува ярост.

– Ей, мамо?

– Да?

– Върви на майната си.

Затварям телефона и забивам гневно пръст в екрана, докато не чувам издайническия сигнал за прекратено обаждане.

Как смее да говори по този начин за собствената си майка, която само я е обичала и обгрижвала? Баба категорично не се е отнасяла с нея така, както тя се отнася с мен, това е дяволски сигурно.

Вземам пример от майка си и изпускам една мелодраматична въздишка, след което обръщам глава и поглеждам през страничния прозорец. Въпросната къща стърчи внушително насреща ми, а върхът на черния ѝ покрив прорязва тъмните облаци и се извисява застрашително над ширналата се гора, сякаш се заканва: *Ще се боите от мен*. Надгъртам през рамо – гъсталакът не е по-приветлив и сенките на дърветата пълзят измежду буйната растителност с извадени нокти.

Потръпвам от наслада заради злокобното излъчване на този малък участък от скалата. Изглежда по същия начин като в детството ми и вълнението, което изпитвам, щом се вирам в безпределната чернота, не е отслабнало с времето.